

[Lausten.]

anbefale. Jeg tror, at Bestemmelsen vil bidrage til at skabe mere Ro om de Afgørelser, som de 2 Institutioner har med at gøre. Dertil vil selvfølgelig ogsaa den i § 17 foreslaaede Ændring bidrage.

Sluttelig vil jeg nævne en Forbedring, som jeg meget kunde ønske, skønt jeg erkender, at Tiderne er daarligt valgt — saa daarligt som vel muligt — til Gennemførelsen af et saadant Ønske. Jeg kan slet ikke følge Invaliderne i deres Krav, men jeg mener, man maatte kunne gaa en Mellemvej. Det er Enkeunderstøttelserne; jeg tænker paa. De er efter min Mening skaaret for langt ned. Krigsenkerne modtager nu 69 Kr. maanedlig — Understøttelsen har fra Begyndelsen været omtrent 100 Kr. Invaliderne ønsker Beløbet forhøjet til 125 Kr., altsaa med ca. 100 pCt. Man kan jo sige, at det nuværende Beløb passer godt med den højeste Freds-Invalideforsørgelse, ja, den ligger endda lidt derover. Efter min Mening kan man imidlertid ikke sammenligne de to Ting; det blev ogsaa nævnt af en af de foregaaende Talere, men jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa. Det forekommer mig, at en Forhøjelse af disse Satsler med 20—25—30 pCt. i det mindste maatte være muligt — at den er paakrævet, er der sikkert ingen, der vil bestride.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale Lovforslaget til en velvillig og helst ikke for langvarig Behandling.

Socialministeren (Steincke): En mere filosofisk anlagt Socialminister vil gøre den Erfaring, at han kan bestride sit vanskelige Embede nogenlunde i Fred, hvis han intet vil gøre. Men hvis han vil søge at forbedre Kaarene for de forskellige Kategorier af Medborgere, der sorterer under ham, bliver det rigtig galt i Kraft af den Regel, at Understøttelseslovgivning overhovedet er noget meget vanskeligt at eksperimentere med.

Naar jeg efter dette lille almindelige Hjertesuk vender mig til denne specielle Sag, vil jeg sige, at den i og for sig er Eksempel paa det samme. Jeg sagde til den Deputation, der forhandlede med mig — der er her, om jeg saa maa sige, Tale om de ordinære, ikke de forurettede Krigsinvalid — Naar de Herrer og Damer ønsker denne Sag fremmet i Øjeblikket, maa de kunne sige sig selv, at vanskeligere og uheldigere Tidspunkt for Fremsettelsen af Krav af økonomisk Karakter kunde ikke

være valgt. Naar jeg har ladet denne Sag ligge, skyldes det derfor ikke Dovenskab — jeg er i al Almindelighed heller ikke udsat for Bæbrejdelser i den Retning —, men det skyldes det dobbelte Hensyn, at jeg for det første maa se at faa Socialreformen med de nye Principper gennemført, før jeg beskæftiger mig med andet, og for det andet maa jeg vente med at gennemføre en Forbedring af Krigsinvalidernes Kaar til en Tid, hvor Forholdene er mere overskuelige, finansielt og økonomisk, end de er nu. Thi hvad selve Socialreformen angaar, vilde det jo ikke være tænkeligt, heller ikke forsvarligt at gennemføre den for Tiden uden prisregulerende Bestemmelser, uden Bestemmelser, der sikrede Samfundet mod Udgifter, som man kan risikere ikke at kunne afholde. Jeg søgte at gøre Deputationen begribeligt, at hvis jeg skulde tage fat paa denne Opgave i Øjeblikket, maatte jeg i alt væsentligt indskrænke mig til Ændringer, der ikke kostede Penge, da jeg naturligvis ikke kunde garantere, at Tiderne vilde blive bedre om et Aar, eller efter at Socialreformen eventuelt var gennemført. Under Hensyn til Forholdene i Sønderjylland — formoder jeg — anmodede man mig alligevel om at fremsætte det Lovforslag, som jeg mente det muligt at fremkomme med. Jeg valgte da den Vej at fremsætte Forslag om alle de Ændringer, som ikke kostede Penge, endvidere om Ændringer, som vel kostede noget, men som alle vilde være enige om var rimelige, og som raadede Bod paa Inkonsekvenser eller særlig Inhumanitet eller lignende i Loven. Men ud derover turde jeg ikke gaa. De ærede Ordførere har, med lidt forskelligt Tonefald, udtalt sig ud fra de samme Synspunkter, saa man maa dog sige, at man fra alle Sider er klar over, at det vilde være haabløst at fremsætte Forslag, der kostede store Penge.

Hvis jeg ikke har misforstaaet den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Jørgen Møller), sagde han, at Krigsinvalidhjælpen i Sønderjylland nu kun koster 2 Mill. Kr. (Afbrydelse). Saa har jeg misforstaaet ham, saa var det maaske, at den i Aarenes Løb er gaaet ned med 2 Mill. Kr. Den koster efter Statsregnskabet for 1930—31 omtrent 3½ Mill. Kr., og alene paa det ene Punkt, hvad den ønskede Forbedring af Enkeforsørgelsen angaar, vilde Imødekommen af den officielle Krigsinvalidforenings Krav betyde, saa vilde jeg i Øjeblikket huske, 722 000 Kr. Naar man er kendt med den danske Socialfor-